

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/299/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2605215037
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2605215037.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a členiek senátu: JUDr. Lea Stovičková a JUDr. Daša Kontríková, v právnej veci navrhovateľa: C. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom J.I.L. XXX/X, J., zastúpený JUDr. Miroslavom Šedivcom, advokátom, AK so sídlom Hodžu 14/1, Prievidza, proti odporcovi: J. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX, občan SR, zastúpený JUDr. Branislavom Jurgom, advokátom, AK so sídlom Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, o návrhu navrhovateľa na určenie vlastníckeho práva k motorovému vozidlu, o návrhu odporcu na určenie vlastníckeho práva k motorovému vozidlu, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Piešťany, č. k. 10C/145/2011 - 253 zo dňa 20. decembra 2012 a na odvolanie navrhovateľa proti dopĺňaciemu rozsudku Okresného súdu Piešťany, č. k. 10C/145/2011-281 zo dňa 17. januára 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa **p o t v r d z u j e**.

Dopĺňací rozsudok súdu prvého stupňa sa **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 464,08 eura v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku k rukám právneho zástupcu navrhovateľa.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom z 20.12.2012 súd určil, že odporca je vlastníkom osobného motorového vozidla značky Audi A6, šedej metalízy, rok výroby 2007, typ kombi, 3,0 TDI, číslo VIN: WAUZZZ4F98N030383, s príslušenstvom, 1 ks kľúča, originálom dokladov, technického preukazu od tohto vozidla a kúpnej zmluvy z 26.03.2009 a zároveň navrhovateľa zaviazal zaplatiť odporcovi k rukám jeho právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia v sume 2.839,46 eur a iné trovy konania v sume 99,50 eur. Dopĺňacím rozsudkom z 17.01.2013 súd rozhodol tak, že návrh navrhovateľa na určenie vlastníckeho práva k rovnakému osobnému motorovému vozidlu zamietol. Po právnej stránke rozsudok odôvodnil § 35 ods. 1, 2, § 489, § 588, § 123, § 124, § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Predmetom sporu bolo určenie, či vlastníkom motorového vozidla značky Audi A6, šedej metalízy, rok výroby 2007, typ kombi, 3,0 TDI je navrhovateľ alebo odporca. Obaja účastníci preukázali naliehavý právny záujem na určení vlastníctva k motorovému vozidlu. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že vlastníkom predmetného motorového vozidla bol pôvodne navrhovateľ, pričom vozidlo nadobudol na základe kúpnej zmluvy z 31.01.2009. Auto kupoval za 20.000 eur za účelom ďalšieho predaja so ziskom. Časť kúpnej ceny na vozidlo mu pomohol zabezpečiť kamarát H. Y., ktorý sa následne podieľal na hľadaní kupujúceho motorového vozidla pri jeho plánovanom predaji so ziskom. Výpoveďami svedkov H. Y. a H. F. (zo zápisnice z vyšetrovacieho spisu) mal súd preukázané, že H. Y. sa pýtal H. F. na možného záujemcu o kúpu motorového vozidla, pričom H. Y. informoval o komunikácii vždy navrhovateľa a H. F. informoval odporcu ako záujemcu o kúpu. Z dôvodu vlastnej pracovnej zaneprázdnenosti navrhovateľ súhlasil, aby H. Y. samostatne robil

úkony smerujúce k predaju vozidla, napríklad organizoval stretnutia so záujemcom, či prevzatie kúpnej ceny. Konanie navrhovateľa súd vyhodnotil tak, že navrhovateľ splnomocnil H. Y. na predaj vozidla a H. Y. prijal plnú moc tým, že predaj vozidla realizoval, išlo o konkludentný právny úkon. Spornou bola otázka, či došlo k stretnutiu odporcu s H. Y. dňa 26.03.2009 (v deň uzavretia kúpnej zmluvy). Navrhovateľ tvrdil, že k tomuto stretnutiu nedošlo, ale súd prihliadal na to, že navrhovateľ vychádzal len z tvrdenia svojho kamaráta M. Y.. Súd mal preukázané, že v deň 26.03.2009 boli navrhovateľ s M. Y. spoločne overovať podpisy na listinách (kúpnej zmluve). R. M. Y. vo výpovedi poprel, že by došlo k nejakému stretnutiu 26.03.2009 s odporcom pred Prievidzou a že by tam mal predať auto vo vlastníctve navrhovateľa, či prevziať kúpnu cenu. Súd prihliadal ale i na to, že svedok toto svoje tvrdenie nepodložil nejakými inými skutočnosťami, napríklad že by uviedol, že sa zdržiaval niekde na inom mieste, či s inými osobami, ktoré by mu to potvrdili. Súd pri vyhodnocovaní dôveryhodnosti svedeckej výpovede M. Y. prihliadal i na ďalšiu veľmi závažnú skutočnosť, že svedok H. Y. bol trestným rozkazom OS Trenčín č.k. 4T/153/2010-135 zo dňa 09.03.2012 (č.l.153) uznaný vinným z prečinu sprenevery (predal dňa 10.02.2009 tretej osobe vozidlo zn. Peugeot 406, ktoré nevlastnil), za čo bol právoplatne odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody 14 mesiacov s podmieneným odkladom, určením skúšobnej doby na 2 roky. Svedok M. Y. voči trestnému rozkazu nepodal opravný prostriedok, preto nadobudol právoplatnosť 24.05.2012. Práve na základe vyššie uvádzaných skutočností súd svedka M. Y. ako i jeho výpoveď o neexistencii stretnutia pred Prievidzou či bezdôvodného odcudzenia vozidla odporcom na Zelenej vode vyhodnotil ako nedôveryhodné (rozsudok NS ČR sp. zn. 22Cdo 2516/2008 zo dňa 14.06.2010). K stretnutiu M. Y. s odporcom na ceste pred Prievidzou reálne došlo 26.03.2009. Keďže H. Y. jazdil v tom čase na vozidle, ktoré je predmetom sporu, i na toto miesto sa dostavil s týmto vozidlom. Dosvedčili to i svedkovia M. F. a E. H., osobne prítomní pri tomto stretnutí. Ich výpoveďami a podporne výpoveďou odporcu súd ustálil, že v ten deň odporca s H. Y. robili skúšobnú jazdu a že podpisovali nejaké papiere. Obaja svedkovia sedeli v aute počas komunikácie odporcu s M. Y., preto sa súd osobitne musel vyporiadať s tým, o aké papiere išlo. Súd mal preukázané, že M. Y. mal k dispozícii kúpnu zmluvu na auto bez údajov o kupujúcom, kúpnej z ceny, dňa podpisu kupujúcim a podpisu kupujúceho. H. Y. z miesta stretnutia odišiel a následne sa vrátil opäť a papiere, o ktorých svedkovia hovorili, boli v skutočnosti kúpnu zmluvou a splnomocnením na prepis auta. Súd mal preukázané, že navrhovateľ bol na úrade overiť na zmluve svoj podpis, pritom pri úradnom overení je uvedený dátum 26.03.2009. Pretože sa M. Y. s overenou zmluvou vrátil na miesto stretnutia, súd bol toho názoru, že k stretnutiu pred Prievidzou došlo práve dňa 26.03.2009. Z výpovede odporcu vyplynulo, že chýbajúce údaje do kúpnej zmluvy dopisoval odporca. Súd dospel k záveru že H. Y. bol ústne splnomocnený navrhovateľom na predaj vozidla, toto vozidlo ponúkol na predaj, odporca akceptoval kúpnu zmluvu predloženú H. Y., podpísal ju a následne ju H. Y. dal podpísať navrhovateľovi. Tým navrhovateľ akceptoval obsah kúpnej zmluvy, v ktorej už bola uvedená i kúpna cena 21.700 eur. Ďalej sa súd vysporiadal s otázkou, či bola vyplatená kúpna cena za vozidlo a v akej výške. Súd vychádzal z toho, že v kúpnej zmluve bola dopisovaná kúpna cena 21.700 eur. Navrhovateľ síce popieral, že H. Y. nedostal žiadne peniaze za auto, ale tu súd len konštatuje, že H. Y. robil úkony bez osobnej prítomnosti navrhovateľa a navrhovateľ mal mnohé informácie sprostredkovane uvádzané len práve H. Y.. Odporca preukázal, že dňa 24.11.2008 vybral sumu 350.000 Sk z banky v Piešťanoch. Z čestného prehlásenia H. F. vyplynulo, že tento v januári 2009 odporcovi vrátil požičanú sumu 20.000 eur. Právny zástupca navrhovateľa nenamietal platnosť čestného prehlásenia a v rámci doplnenia dokazovania nežiadal vypočúť H. F.. Výpovede svedkov prítomných na stretnutí pri Prievidzi, sediacich v aute a vidiacich odovzdávanie peňazí M. Y. súd vyhodnotil tak, že odporca odovzdal kúpnu cenu M. Y.. Súd ustálil, že odporca mal 26.03.2009 pri sebe v hotovosti 21.700 eur (kúpnu cenu). H. Y. splnomocnený navrhovateľom uzatvoril s odporcom dňa 26.03.2009 kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol predaj vozidla špecifikovaného vo výroku tohto rozhodnutia. Súd mal preukázané, že H. Y. jazdil aj po 26.03.2009 na predanom motorovom vozidle. Nakoľko bolo vozidlo už predané, M. Y. splnomocnený navrhovateľom mal záväzok odovzdať predmet predaja kupujúcemu, ale odporca súhlasil s tým, aby H. Y. vozidlo používal na svoju prepravu istý čas. Súd mal tiež tvrdením navrhovateľa a svedkov H. Y. i H. F. preukázané, že navrhovateľ s H. Y. ponúkali vozidlo na predaj záujemcovi dňa 3.4.2009 v Trenčíne. Zo zhodného tvrdenia navrhovateľa a M. Y. vyplýva, že obaja boli spolu osobne prítomní v Trenčíne pri ponúkaní vozidla záujemcovi. To, čo bolo pre súd podstatné, je skutočnosť, že H. Y. ponúkal vozidlo na predaj i po dni 26.03.2009. Keďže navrhovateľ bol osobne prítomný pri ponúkaní vozidla dňa 03.04.2009, súd mal za to, že nevedel, že H. Y. v jeho mene auto už predal a kúpnu cenu prevzal. Súd mal ďalej preukázané, že došlo k stretnutiu medzi H. Y. a odporcom na Zelenej Vode dňa 03.04.2009. Stretnutie bolo iniciované zo strany odporcu potom, ako sa dozvedel, že vozidlo je znova ponúkané na predaj. Miesto stretnutia odporca oznámil H. F. s tým, aby ho dal vedieť H. Y.. Na Zelenej vode aj reálne došlo k prevzatiu vozidla odporcom, ktorý následne požiadal inú osobu na odvezenie auta. On

sám odchádzal z vozidlom, ktorým na Zelenú vodu prišiel, pritom odvážal aj samotného H. Y.. K tvrdeniu navrhovateľa, že na Zelenej vode sa odporca násilím zmocnil vozidla súd zaujal stanovisko, že všetky informácie ohľadom udalostí na Zelenej vode mal navrhovateľ len sprostredkované od H. Y., ktorý sa už dňa 10.02.2009 dopustil prečinu sprenevery predajom cudzieho vozidla Peugeot 406. Navrhovateľ sa tam osobne nenachádzal, pritom na ňom bolo dôkazné bremeno. Súd mal za to, že na Zelenej vode nedošlo k násilnému odcudzeniu vozidla (ako to uvádza navrhovateľ) z dôvodu, že svedok H. Y. na jednej strane uvádzal vo vyjadrení, že odporca ho viezol z miesta stretnutia vo vozidle odporcu, kde sa z vnútra nedali otvoriť dvere a na druhej strane uviedol, že po zastavení odporcom a pustení ho z auta si svedok Y. vypýtal od odporcu ešte cigarety a zapaľovač. Podľa názoru súdu pokiaľ by v skutočnosti Y. odporca násilím vzal auto (vyhrážaním sa zo zbraňou druhou osobou), M. Y. bol by rád, keby ho odporca z auta čím skôr pustil, snažil by sa čo najskôr z jeho blízkosti vzdialiť a nie ešte pýtať si od neho cigarety a zapaľovač. Odporca ako vlastník bol v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať a nakladať s ním. Odporca ako vlastník má právo na ochranu svojho vlastníctva proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje. Z tohto dôvodu súd dospel k záveru, že protinávrh odporcu je dôvodný, vyhovel jeho návrhu a návrh navrhovateľa zamietol (doplňacím rozsudkom) ako nedôvodný. Súd priznal v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p., § 149 ods. 1 O.s.p. a v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. úspešnému odporcovi náhradu trov konania pozostávajúcu z zaplateného súdneho poplatku za protinávrh v sume 99,50 eur a trov právneho zastúpenia v sume 2.839,46 eur vrátane 20 % DPH, za 6 úkonov právnej služby po 386,74 eur (prevzatie a príprava zastupovania 20.01.2012, vzájomný návrh 09.03.2012, zastupovanie na pojednávaniach dňa 22.03.2012, 06.09.2012, 14.11.2012, 20.12.2012), režijný paušál 6 x 7,63eur, spolu 45,78 eur, 20 % DPH v sume 473,24 eur (20 % z 2.366,22 eur).

Proti rozsudku a doplňaciemu rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ako aj z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., teda, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nemožno sa predovšetkým stotožniť so skutkovými závermi súdu prvého stupňa už z dôvodu, že súd prvého stupňa nepoužil rovnaké formálne pravidlá pri hodnotení dôveryhodnosti výpovede svedkov H. Y. a H. F.. Hoci na jednej strane svedok H. Y. poprel, že by dňa 26.03.2009 došlo k stretnutiu s odporcom pred Prievidzou a k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, súd prvého stupňa prihliadol i na to, že svedok toto svoje tvrdenie nepodložil nijakými inými skutočnosťami, napríklad, že by uviedol, že sa zdržiaval na inom mieste či s inými osobami, ktoré by mu to potvrdili (str. 14 prvý odsek rozsudku) a teda uzavrel, že výpoveď svedka H. Y. nie je z tohto pohľadu dôveryhodná (ďalej tiež v súvislosti s odsudzujúcim trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín zo dňa 09.03.2012, pričom však nemožno a priori vylúčiť, že osoba, ktorá je právoplatne odsúdená za trestný čin, nemôže byť v inej trestnej veci sama poškodená). Na druhej strane, svedok H. F. (ktorý dňa 26.03.2009 nemohol byť prítomný v Prievidzi, pretože v tom čase používal svoj mobilný telefón v Podolí, Čachticiach a v Novom Meste nad Váhom) vo svojej svedeckej výpovedi, ktorá je obsiahnutá vo vyšetrovacom spise, uviedol, že ho užíval 5 telefónnych čísel, pričom ale neuviedol presne, ktoré čísla sú to. Ak svedok H. F. neuviedol presne, ktoré iné telefónne čísla používal (pri použití rovnakého formálneho argumentu ako vyššie pri výpovedi svedka H. Y.), mala byť táto výpoveď svedka rovnako hodnotená ako nedôveryhodná a súd prvého stupňa mal vychádzať zo skutočnosti, že svedok H. F. dňa 26.03.2009 používal mobilný telefón XXXX XXXXXX (pretože toto číslo uviedol a iné neuviedol) a preto dňa 26.03.2009 nemohol byť prítomný v Prievidzi. Nemožno akceptovať stanovisko súdu prvého stupňa, že navrhovateľ nepreukázal, že svedok H. F. používal telefón práve s telefónnym číslom XXXX XXX XXX. V tejto otázke je potrebné vychádzať z analýzy uskutočnenej mobilnej komunikácie medzi telefónnymi číslami odporcu (XXXX XXX XXX) svedka H. Y. (XXXX XXX XXX) a svedka H. F. (XXXX XXX XXX). Kým v dňoch 02.04.2009 až 04.04.2009, teda pred stretnutím na Zelenej vode a krátko po ňom, prebiehala komunikácia medzi svedkom H. Y. a svedkom H. F. ako aj medzi svedkom H. F. a odporcom práve cez telefónne číslo svedka H. F., nemožno dospieť k inému záveru, než k tomu, že v týchto dňoch svedok H. F. používal práve toto telefónne číslo. Zároveň svedok H. F., ak používal toto telefónne číslo dňa 03.04.2009 (okrem iného aj ku komunikácii s odporcom a svedkom H. Y.), potom je viac ako pravdepodobné, že rovnaké telefónne číslo používal aj svedok H. F. aj týždeň skôr dňa 26.03.2009, kedy sa malo uskutočniť odporcom tvrdené stretnutie pred Prievidzou. Túto skutočnosť potvrdzuje aj fakt, že podľa analýzy uskutočnenej mobilnej komunikácie dňa 26.03.2009 svedok H. F. na svoje telefónne číslo prijal 7 hovorov od odporcu. Ak by v tento deň svedok H. F. toto telefónne číslo nepoužíval, nemohol by prijať až 7 hovorov práve aj od odporcu. Zároveň v tento deň medzi svedkom H. F. a jeho telefónnym číslom XXXX XXX XXX. nebol uskutočnený ani jeden hovor s telefónnym číslom svedka

H. Y.. Táto skutočnosť teda nevyvrátiteľne dokazuje nemožnosť prítomnosti svedka H. F. na odporcom tvrdenom údajnom stretnutí pred mestom Prievidza dňa 26.03.2009, na ktorom malo dôjsť k uzatvoreniu kúpnej zmluvy odporcom popisovaným spôsobom. Aj z analýzy uskutočnenej mobilnej komunikácie teda vyplýva, že komunikácia (návrh predaja vozidla, predbežné dojednávanie kúpnej ceny) medzi svedkom H. Y. a svedkom H. F. a jeho prostredníctvom s odporcom sa uskutočňovala až v súvislosti so stretnutím na Zelenej vode dňa 03.04.2009. Túto skutočnosť potvrdzuje aj obsah SMS správy, ktorú odoslal svedok H. F. na mobilný telefón svedka H. Y., podľa obsahu ktorej odporca bol najskôr ochotný vyplatiť za vozidlo kúpnu cenu vo výške 550.000 Sk. Ak by bola kúpna zmluva už uzatvorená dňa 26.03.2009 pred mestom Prievidza (čo vylučuje najmä akákoľvek absencia mobilnej komunikácie medzi svedkom H. Y. a svedkom H. F. v tento deň), akékoľvek ďalšie dojednávanie výšky kúpnej ceny odporcom až v súvislosti so stretnutím na Zelenej vode dňa 26.03.2009 by nedávalo zmysel. To, že ponuku s cenou 550.000 Sk dával navrhovateľovi odporca vyplýva zo skutočnosti, že táto ponuka bola navrhnutá okrem iného aj po uskutočnenej mobilnej komunikácii medzi odporcom a svedkom H. F. a medzi svedkom H. F. a svedkom H. Y.. Taktiež je možné len veľmi ťažko uveriť tvrdeniu odporcu, že vozidlo po údajnom uzatvorení kúpnej zmluvy ponechal ešte týždeň v užívaní svedka H. Y.. Ako sám odporca uviedol, pri údajnom uzatvorení kúpnej zmluvy mala byť pre neho stresujúcou už samotná situácia, kedy mal svedok H. Y. s vozidlom údajne odísť z miesta uzatvorenej kúpnej zmluvy zabezpečiť podpis navrhovateľa na písomnom vyhotovení zmluvy s tým, že odporcovi nezostali ani peniaze ani auto. Vzhľadom k vyššej hodnote vozidla je úplne vylúčené, že by odporca svedkovi H. Y. nechal vozidlo v užívaní ešte ďalší týždeň len na základe „záruky“ svedka H. F. bez toho, že by sa odporca aspoň uistil, či je napríklad vozidlo havarijne poistené a podobne (teoreticky na druhý deň mohol odporca utrpieť na vozidle totálnu škodu zavinením svedka H. Y. a viac by odporca nevidel ani svoje peniaze ani svoje vozidlo). Preto pokiaľ svedok H. Y. ponúkol sporné vozidlo na predaj pred aj po 26.03.2009 až do 03.04.2009, nenakladal tak neoprávnené s majetkom odporcu, ale ponúkol toto vozidlo na predaj v mene navrhovateľa na základe dohody s ním. Na základe týchto skutočností je preto možné jedine dospieť k záveru, že odporcom popisované stretnutie pred mestom Prievidza, ku ktorému malo dôjsť dňa 26.03.2009 sa neuskutočnilo a jediným stretnutím, na ktorom by mohlo dôjsť k prípadnému uzatvoreniu kúpnej zmluvy bolo až stretnutie na Zelenej vode dňa 03.04.2009. Preto ani nemohla byť dňa 26.03.2009 uzatvorená kúpna zmluva, na základe ktorej by sa odporca mohol stať výlučným vlastníkom sporného vozidla. K uzatvoreniu kúpnej zmluvy nedošlo následne ani pri stretnutí na Zelenej vode dňa 03.04.2009 už z dôvodu, že na tomto mieste uzatvorenie kúpnej zmluvy odporca ani netvrdí. Z vykonaného dokazovania teda nemožno mať za preukázaný vznik právneho úkonu (uzatvorenie kúpnej zmluvy) alebo akéhokoľvek iného právneho titulu, na základe ktorého by sa odporca stal výlučným vlastníkom sporného vozidla. Len samotné vyplnenie pripraveného návrhu kúpnej zmluvy odporcom potom, čo sa násilným zmocnil sporného vozidla, nemožno považovať za uzatvorenie kúpnej zmluvy v súlade s § 34 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Aj keby odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa sú správne a odporca dňa 26.03.2009 kúpil od navrhovateľa v zastúpení svedkom H. Y. osobné motorové vozidlo, ktoré je predmetom sporu za kúpnu cenu vo výške 21.700 eur, potom vo vzťahu k právnomu posúdeniu veci navrhovateľ poukazuje na dve zásadné pochybenia súdu prvého stupňa. Súčasťou skutkových zistení súdu prvého stupňa je, že svedok H. Y. splnomocnený ústne navrhovateľom na predaj vozidla toto vozidlo ponúkol dňa 26.03.2009 na predaj odporcovi, odporca akceptoval kúpnu zmluvu predloženú H. Y., podpísal ju a následne ju H. Y. dal podpísať navrhovateľovi, čím navrhovateľ akceptoval obsah kúpnej zmluvy, v ktorej už bola uvedená aj kúpna cena 21.700 eur. Predmetná kúpna zmluva bola uzatváraná písomne a preto podľa § 31 ods. 4 veta prvá Občianskeho zákonníka, malo mať písomnú formu aj splnomocnenie udelené svedkovi H. Y. na uzatvorenie tejto kúpnej zmluvy. Takéto splnomocnenie nebolo udelené v predpísanej forme a preto je podľa § 40 ods. 1 OZ neplatné, v dôsledku toho je potom neplatná aj celá kúpna zmluva údajne uzatvorená odporcom popisovaným spôsobom dňa 26.03.2009. Vlastníkom sporného motorového vozidla je preto z dôvodu neplatnosti kúpnej zmluvy stále navrhovateľ. Odhliadnuc od uvedeného, navrhovateľ zotrváva na tom, že stretnutie dňa 26.03.2009, pri ktorom malo dôjsť k uzatvoreniu kúpnej zmluvy odporcom popisovaným spôsobom, sa neuskutočnilo a odporca sa dňa 03.04.2009 sporného vozidla zmocnil protiprávnym spôsobom kvalifikovaným v zmysle § 188 Trestného zákona ako trestný čin lúpeže. Aj keby navrhovateľ pripustil, že dňa 26.03.2009 skutočne spôsobom popisovaným odporcom došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, ako aj k odovzdaniu kúpnej ceny odporcom svedkovi H. Y., ktorý však navrhovateľovi ako vlastníčkovi auta kúpnu cenu neodovzdal, potom svedok H. Y. sa dopustil voči navrhovateľovi konania, ktoré možno kvalifikovať v zmysle § 213 Trestného zákona ako trestný čin sprenevery. V oboch naznačených prípadoch je navrhovateľ osobou poškodenou trestným činom, lúpežou spáchanou odporcom dňa 03.04.2009 alebo spreneverou spáchanou svedkom H. Y. dňa 26.03.2009, pričom v druhom prípade je súčasťou skutku aj uzatvorená kúpna zmluva zo

dňa 26.03.2009. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR (uznesenie sp. zn. 4 Cdo 350/2009 zo dňa 29.06.2010, vychádzajúce vo svojich záveroch zjavne z rozhodnutia NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2705/2006) v prípade, ak je právny úkon rozhodujúcou súčasťou skutku, ktorý je trestným činom, je takýto právny úkon neplatný pre rozpor so zákonom. Teda aj keby dňa 26.03.2009 skutočne bola odporcom tvrdená kúpna zmluva uzatvorená, v dôsledku súčasne spáchaného trestného činu sprenevery v svedkom H. Y. je takáto kúpna zmluva absolútne neplatná. Opäť platí, že vlastníkom sporného motorového vozidla viezlo vodu absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 26.03.2009 stále navrhovateľ. Zo všetkých zhora uvedených dôvodov navrhovateľ navrhuje, aby odvolací súd v celom rozsahu zmenil rozsudok Okresného súdu Piešťany a doplňujúci rozsudok Okresného súdu Piešťany zo dňa 17.01.2013 a určil, že vlastníkom osobného motorového vozidla značky Audi A6, farba šedá metalíza, rok výroby 2007, je navrhovateľ. Navrhovateľ si zároveň uplatnil nárok na náhradu trov konania.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadril odporca prostredníctvom právneho zástupcu podaním doručeným súdu 18.04.2013. Vo vyjadrení uviedol, že s odvolaním navrhovateľa nesúhlasí a rozsudok súdu prvého stupňa považuje za správny. Súd prvého stupňa sa vysporiadal so všetkými v konaní podstatnými skutkovými okolnosťami, správne zistil skutkový stav veci a správne ho právne posúdil, keď uzatvoril, že medzi navrhovateľom a odporcom bola riadne uzatvorená písomná kúpna zmluva zo dňa 26.03.2009. Súd prvého stupňa jasne zdôvodnil, prečo navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ohľadne spochybňovania písomnej kúpnej zmluvy zo dňa 26.03.2009. Všetky tvrdenia navrhovateľa, ktoré produkoval proti tejto zmluve, súd spoľahlivo vyvrátil v odôvodnení napadnutého rozsudku, na základe vykonaných dôkazov. Súd prvého stupňa jasne a presne vystihol v konaní preukázaný mechanizmus uzatvorenia kúpnej zmluvy zo dňa 26.03.2009, pričom išlo o písomnú kúpnu zmluvu, navyše s osvedčeným podpisom navrhovateľa ako predávajúceho (i keď osvedčenie podpisu sa nevyžaduje, ani písomná forma zmluvy nie pre takýto prípad stanovená). Odporca poukazuje na skutočnosť, že navrhovateľ mu na zmluve zároveň potvrdil prevzatie celej kúpnej ceny, pričom by bolo absolútne nelogické, aby to predávajúci urobil bez skutočného prevzatia kúpnej ceny. Kúpnu zmluvu uzatvoril a podpísal priamo navrhovateľ písomne, pretože na zmluve je osvedčený podpis navrhovateľa, neobstojí preto argument o odvolaní, že malo mať písomnú formu splnomocnenie udelené H. Y.. Takéto písomné splnomocnenie potrebné nebolo, lebo právny úkon, kúpnu zmluvu uzatvoril a podpísal priamo navrhovateľ nie jeho splnomocnenec. Nejde tu o prípad predpokladaný § 31 ods. 4 OZ. V odvolaní namietané údajné telefonovanie svedka H. F. v deň 26.03.2009 z iného miesta je skutkovo irelevantné z dôvodu, že svedok H. F. túto okolnosť vysvetlil ako svedok v trestnom konaní a túto okolnosť vyriešil vyšetrovateľ v oznámení o odmietnutí návrhov na doplnenie vyšetrovania zo dňa 11.02.2011 tak, že svedok H. F. pri výsluchu a konfrontácii sa opakovane vyjadril, že nevie povedať, z akého telefónneho čísla na aké telefónne číslo sa kontaktoval s H. Y. pred stretnutím v Prievidzi 26.03.2009. Vyšetrovateľ uzatvoril, že prítomnosť alebo neprítomnosť mobilného telefónu v Prievidzi dňa 26.03.2009 nie je za danej situácie dôkazom o skutočnosti dôležitej pre posúdenie veci a vyšetrovanie vyhlásil za skončené. Úvahy uvedené v odvolaní k telefónnym číslam nie sú ani podložené, ich rozbor v odvolaní sa zakladá len na domnienkach a údajných pravdepodobnostiach. Z analýzy vykonaných telefonických spojení medzi jednotlivými účastníckymi stanicami objektívne nie je možné zistiť totožnosť osoby, ktorá hovor vykonala, pričom je vylúčené, aby odporca telefonoval svedkovi Klčovi, keď spolu boli osobne v Prievidzi, pretože konkrétny telefón sa vtedy v Prievidzi nenachádzal, avšak sa tam nachádzal svedok Klčo. Súd hodnotil ako nedôveryhodnú výpoveď svedka H. Y., pretože tento bol podľa právoplatného trestného rozkazu odsúdený za veľmi podobný majetkový trestný čin, keď sa snažil prediť vozidlo inej značky, ktoré mu nepatrilo. V tejto veci však došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy priamo predávajúcim a následné vzťahy medzi svedkom H. Y. a navrhovateľom už nemohli nič zmeniť na uzatvorenej písomnej zmluve zo dňa 26.03.2009. Odporca dôrazne odmieta, že by sa zmocnil vozidla dňa 03.04.2009 na Zelenej vode, išlo totiž v tom čase už o jeho vozidlo, kúpené písomnou kúpnu zmluvou, odporca sa k vozidlu dňa 03.04.2009 potreboval dostať z dôvodu, že sa dozvedel, že svedok H. Y. začal predávať dňa 03.04.2009 v Trenčíne toto motorové vozidlo cudzej osobe napriek tomu, že už auto patrilo odporcovi. Odporca je toho názoru, že trestné oznámenie podal na neho H. Y. z dôvodu, aby zahladil svoj pokus o predaj motorového vozidla dňa 03.04.2009, patriaceho odporcovi, pretože odporca mu toto aj vyčítal. Svedok H. Y., vedomý si svojho trestného stíhania za spreneveru iného motorového vozidla, oznámil odporcu ako osobu, ktorá mu mala vozidlo násilím zobrať, avšak všetci ostatní svedkovia vypočutí v konaní toto jednoznačne popreli. Právny zástupca navrhovateľa napokon pripúšťa v odvolaní okolnosť, že došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy 26.03.2009 a aj k odovzdaniu peňazí od kupujúceho svedkovi Y., ale následne tento neodovzdal kúpnu cenu navrhovateľovi ako predávajúcemu. Z tohto právneho zástupca navrhovateľa

usudzuje u svedka Vaculu spreneverenie kúpnej ceny a údajne preto by nemala byť kúpna zmluva z 26.03.2009 platným právnym úkonom. K tomu odporca uvádza, že trestným činom je konania len vtedy, ak by bol za neho svedok Vacula právoplatne odsúdený, avšak nie je známe ani začatie trestného stíhania za to, že svedok H. Y. neodovzdal kúpnu cenu predávajúcemu, navrhovateľovi. Teda o trestnom čine sa tu nedá hovoriť z dôvodu absencie právoplatného rozhodnutia súdu, preto je tiež úvaha o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy nesprávna a nezakladá sa na dôkazoch v konaní vykonaných. Vozidlo totiž odporca kúpil 26.03.2009 a preto ani žiadne trestné konania za skutok údajne spáchaný dňa 03.04.2009 nemôže ani eventuálne založiť neplatnosť skôr uzatvorenej kúpnej zmluvy. Svedkovia vypočutí v konaní potvrdili uzatvorenie kúpnej zmluvy a odovzdanie peňazí dňa 26.03.2009 v Prievidzi, čomu zodpovedá písomne uzatvorená kúpna zmluva z 26.03.2009, aj písomne udelené plnomocenstvo na prepis vozidla zo dňa 26.03.2009. Z uvedených dôvodov odporca navrhol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť a uplatniť si právo na zaplatenie trov odvolacieho konania vo výške 464,08 eura za jeden úkon právnej služby á 386,74 eura, a 20 % DPH.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), potom, čo zistil, že odvolanie navrhovateľa podané včas a oprávnenou osobou (§ 201 a § 204 O.s.p.), prejednal vec obsahom a dôvodmi podaného odvolania podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p., postupom bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. zverejnením vyhlásenia termínu rozhodnutia na úradnej tabuli súdu podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p., pretože zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Vychádzajúc z obsahu spisu, z odôvodnenia preskúmaného rozsudku, z obsahu odvolania podaného navrhovateľom a vyjadrenia k odvolaniu je zrejmé, že predmetom sporu je určenie vlastníctva k osobnému motorovému vozidlu značky Audi A6, farba šedá metalíza, rok výroby 2007 pričom rovnako ako navrhovateľ aj odporca tvrdia, že sú jeho vlastníckmi.

Navrhovateľ tvrdil, že odporca sa dňa 03.04.2009 na stretnutí na Zelenej vode, za prítomnosti svedka H. Y. motorového vozidla Audi A6 zmocnil násilím, preto nemôže byť jeho vlastníctvom. Navrhovateľ k písomnej kúpnej zmluve zo dňa 26.03.2009, predmetom ktorej bolo vozidlo Audi A6 uviedol, že písomné vyhotovenie zmluvy s overeným podpisom navrhovateľa, bez uvedených údajov o kupujúcom a kúpnej ceny sa nachádzalo vo vozidle a odporca potom, ako sa auta násilím zmocnil, údaje do kúpnej zmluvy dopísal. Navrhovateľ uviedol, že súhlasil s tým, aby predaj jeho motorového vozidla Audi A6 realizoval svedok H. Y., ktorý bol jeho priateľom. Navrhovateľ bol zaneprázdnený, viedol fitness centrum, nemal čas venovať sa predaju auta a z tohto dôvodu, aby sa predaj auta urýchlil, poskytol M. Y. písomnú kúpnu zmluvu so svojím overeným podpisom.

Odporca tvrdil, že dňa 26.03.2009 došlo k stretnutiu odporcu so svedkom H. Y. pri Prievidzi, kde došlo k podpisu kúpnej zmluvy a odovzdaniu kúpnej ceny. Sporné auto používal svedok M. Y., ktorý sa na stretnutie na predmetnom aute 26.03.2009 dostavil. Po uzavretí kúpnej zmluvy odporca svedkovi auto ponechal v užívaní, potom, ako sa za neho zaručil priateľ odporcu Matúš Klčo, v konaní vypočutý ako svedok. Odporca zistil, že M. Y. aj po dátume 26.03.2009 ponúkal motorové vozidlo na predaj, preto si ho dňa 03.04.2009 na Zelenej vode prevzal. Poprel tvrdenie navrhovateľa, že by pri preberaní vozidla použil násilie. K tvrdeniam oboch účastníkov konania boli vypočutí viacerí svedkovia.

V prípadoch určenia vlastníckeho práva k veci je rozhodujúce, ktorý z účastníkov konania unesie dôkazné bremeno, t.j. navrhne vykonať viacero dôkazov svedčiacich v jeho prospech. V prejednávanej veci správne súd prvého stupňa skonštatoval, že odporca uniesol dôkazné bremeno a viacerými dôkazmi preukázal, že je vlastníkom motorového vozidla Audi A6.

V prospech odporcu svedčí písomne uzavretá kúpna zmluva zo dňa 26.03.2009, kde sú uvedené všetky podstatné náležitosti kúpnej zmluvy, t.j. označenie predávajúceho (navrhovateľa), označenie kupujúceho (odporcu), predmet kúpy a kúpna cena. Podpis predávajúceho (navrhovateľa) je na zmluve úradne overený dňa 26.03.2009. V prospech odporcu vypovedali svedkovia E. H. a H. F., ktorí potvrdili, že boli osobne prítomní na stretnutí pri Prievdzi dňa 26.03.2009, na ktoré prišiel na aute Audi A6 H. Y.. Odporca sa išiel s M. Y. najprv previesť na aute Audi A6, potom vypisovali nejaké papiere a odporca odovzdal M. Y. kúpnu cenu. E. H. a H. F. sedeli v aute, na ktorom prišli s odporcom. Navrhovateľ a svedok M. Y. popreli, že by k akémukoľvek stretnutiu pri Prievdzi 26.03.2009 prišlo. V súlade s § 133 Občianskeho zákonníka ak sa prevádza hnutelná vec na základe zmluvy, nadobúda sa vlastnícke právo prevzatím veci. K prevzatiu motorového vozidla odporcom došlo dňa 03.04.2009 na Zelenej vode, kde sa dostavil s vozidlom Audi A6 H. Y. a odporca si auto prevzal. Okamihom prevzatia veci sa v súlade s cit. ust. § 133 OZ stal vlastníkom veci odporca. Navrhovateľ tvrdil, že odporca sa auta zmocnil násilím a auto mu nepatrí. Toto tvrdenie navrhovateľa však počas konania preukázané nebolo. Práve naopak, odporca výpoveďami svedkov, H. F. a E. H. preukázal, že odporca si auto od M. Y. prevzal 03.04.2009 bez použitia násilia. Z hore uvedeného vyplýva, že v prospech odporcu svedčí viacero dôkazov, preukazujúcich, že sa stal vlastníkom vozidla audi A6, ako v prospech navrhovateľa a dôkaz, na ktorý poukazuje navrhovateľ v odvolaní, že svedok H. F. nemohol byť prítomný na stretnutí v Prievdzi 26.03.2009, lebo z jeho mobilného telefónu sa telefonovalo z úplne iných miest na Slovensku, nemôže túto dôkaznú situáciu zmeniť. Navyše súd prvého stupňa sa aj s týmto dôkazom vysporiadal, keď skonštatoval, že svedok nemusel byť na mieste, kde sa nachádzal jeho mobilný telefón, čo svedok H. F. vysvetlil. V prospech navrhovateľa vypovedal len svedok H. Y.. Súd prvého stupňa navyše (správne) vyhodnotil jeho výpoveď ako nedôveryhodnú, pretože bol trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín č. k. 4T/153/2010-135 zo dňa 09.03.2012 právoplatne uznaný vinným z prečinu sprenevery z dôvodu, že dňa 10.02.2009 tretej osobe predal vozidlo Peugeot 406 napriek tomu, že nebol jeho vlastníkom.

Nemožno súhlasiť s právnym názorom navrhovateľa, že kúpna zmluva je neplatná, lebo ak bola kúpna zmluva uzavretá písomne, malo mať písomnú formu aj splnomocnenie, ktorým navrhovateľ splnomocnil na predaj vozidla H. Y. a rovnako nemožno súhlasiť ani s názorom, že kúpna zmluva je neplatná, lebo M. Y. navrhovateľovi kúpnu cenu neodovzdal, a voči navrhovateľovi sa dopustil konania, ktoré možno kvalifikovať ako trestný čin sprenevery. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom odporcu, že v danom prípade aj keď motorové vozidlo odovzdával odporcovi svedok M. Y., ktorému bola tiež odovzdaná kúpna cena a bol pri uzatváraní písomnej kúpnej zmluvy, M. Y. nemusel mať na tieto úkony písomné splnomocnenie od navrhovateľa, pretože kúpnu zmluvu uzatváral ako predávajúci navrhovateľ, ktorého podpis je na zmluve úradne overený. Kúpnu zmluvu teda neuzatváral M. Y., ale navrhovateľ. Tiež nemožno považovať kúpnu zmluvu za neplatnú (podľa § 39 OZ), pretože podľa tvrdenia navrhovateľa M. Y. kúpnu cenu navrhovateľovi neodovzdal, čím sa dopustil voči navrhovateľovi trestného činu sprenevery, pretože ide len o tvrdenie navrhovateľa a M. Y. nie len že nebol odsúdený za takýto trestný čin, ale navrhovateľ ani neuvádza, že by bol podal v súvislosti s konaním M. Y. trestné oznámenie.

Odvolateľ v odvolaní tiež namietal hodnotenie dôkazov súdu prvého stupňa. Podľa názoru odvolacieho súdu pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti konkrétny dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa zásada voľného hodnotenia dôkazov; iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (§ 133, 134, 135); dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci.

Hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli účastníkmi tvrdené a ktoré boli predmetom dokazovania musí sudca už od začiatku dokazovania rozlíšiť tie, ktoré sú pre spor rozhodné. Z týchto rozhodných skutočností potom môže vylúčiť tie, o ktorých medzi účastníkmi nebol spor. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je teda úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú pravdivé, t. j. ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými vykonaním jednotlivých dôkazov. Zákon nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať ako hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak

komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti účastníkmi tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyjadruje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené.

Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. V prvom prípade ide o posúdenie vierohodnosti poznatku z hľadiska druhu dôkazného prostriedku a spôsobu, akým sa podľa zákona dôkaz vykonáva. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná.

Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno vyvodzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať z jeho skutkovými závermi, napr. namietat', že súd mal uveriť inému svedkovi, že niektorý dôkaz nie je pre skutkové zistenie dôležitý, že z vykonaných dôkazov vyplýva iné skutkové zistenie a pod. To znamená, že hodnotenie dôkazov a teda ani skutkové zistenia ako jeho výsledok z iných, než z vyššie uvedených dôvodov nemožno odvolaním úspešne napadnúť.

Do obsahu základného práva účastníka konania podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane práv a ľudských slobôd nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

So zreteľom na to, že odvolací súd nezistil, že by výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedal pravidlám logického myslenia, možno uzavrieť, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa majú dostatočnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a ich zhodnotením dospel súd prvého stupňa k správnym skutkovým záverom, a preto odporcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2, písm. d) O.s.p., nemôže obstáť.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd preto vecne správny rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, s použitím § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešnému odporcovi priznal trovy odvolacieho konania v uplatnenej a vyčíslenej výške, za úkon právne služby á 386,74 eura (vyjadrenie k odvolaniu doručené súdu 18.04.2013) a 20 % DPH v sume 77,35 eura, spolu 464,08 eura.

Tento rozsudok bol v odvolacom senáte prijatý počtom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.